

Ποτέ «αλειτούργητοι» (Μιχαήλ Ε. Μιχαηλίδης, Θεολόγος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 30 Ιουλίου, 2013

Στά πρώτα χριστιανικά χρόνια τῶν διωγμῶν καί τῶν κατακομβῶν, οἱ χριστιανοί ἦσαν ἀληθινὸ χρυσάφι. Ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, ἔχαναν τὴν πνευματικὴ τους λαμπρότητα καί θερμότητα, λόγω τῆς ἐκκοσμίκευσης καί τῆς χαλάρωσης τῶν ιδεῶν καί τῆς χριστιανικῆς τους Πίστης. Αὐτό συμβαίνει καί θά συμβαίνει πάντοτε, παρά τίς ἀποστολικές προτροπές: «Μή συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοῦς ὑμῶν» (Ρωμ. ΙΒ´ 2), καί «μή γίνεσθε ἕτεροζυγοῦντες ἀπίστοις» (Β´ Κορ. Στ´ 14).

Τὴ χλιαρότητα τῆς Πίστης τὴν καταδικάζει ὁ Κύριος, μέ τό γνωστό καί σκληρὸ λόγο τῆς Ἀποκάλυψης, πού ἀπευθύνεται στόν ἄγγελο, δηλαδή τόν ἐπίσκοπο Λαοδικείας: «οἶδά σου τὰ ἔργα... ὅτι χλιαρὸς εἶ, καί οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρός, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου» (Ἀπ. Γ´ 15-16). Οἱ χλιαροί καί ἀδιάφοροι εἶναι χειρότεροι καί ἀπ' τοὺς ἄπιστους καί τοὺς ἄθεους. Ὅσοι χωρὶς κανένα λόγο δέν ἐκκλησιάζονται καί δέ λειτουργοῦνται, θεωροῦνται ἀφορισμένοι. Ἡ μάλλον, εἶναι αὐτοαφορισμένοι. Οἱ ἴδιοι ἀποκόβουν τόν ἑαυτό τους ἀπ' τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπομένως, δέν ὑπάρχει γι' αὐτούς σωτηρία.

Ἴσως ἐρωτήσῃ κάποιος: Γιατί δέν ὑπάρχει σωτηρία; Ἡ ἀπάντησις: Ἀφοῦ θεληματικά οὔτε προσεύχονται μέ τοὺς ἀδελφούς τους, οὔτε παρίστανται στό μέγα Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί προπάντων, οὔτε κοινωνοῦν τοῦ παναχράντου Σώματος καί τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀποκλείονται τῆς σωτηρίας, σύμφωνα μάλιστα, μέ τό λόγο τοῦ Κυρίου: «Ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί πῖντε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς» (Ἰω. Στ´ 53). Αὐτό ἀκριβῶς θέλει καί ἐπιδιώκει ὁ διάβολος: Τὴν αἰώνια καταδίκη τοῦ ἀνθρώπου.

Πολύ σημαντικά τὰ ὅσα γράφει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής: «Ὁ διάβολος καί ἐχθρὸς ἐστὶ τοῦ Θεοῦ, καί ἐκδικητής. Πείθων ἡμῶν τὴν προαίρεσιν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, προκρίνειν τὰ πρόσκαιρα... Οὐδέν γάρ οὕτω φίλον τῷ διαβόλῳ καθέστηκεν, ὡς ἄνθρωπος τιμωρούμενος».

Ὁ διάβολος εἶναι ἐχθρὸς καί τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου. Ἰδιαίτερη ὅμως εἶναι ἡ χαρὰ του, νὰ βλέπει τόν ἄνθρωπο νὰ τιμωρεῖται. Κι ἡ παγίδα πού

τοῦ στήνει, λέει ὁ ἅγιος Μάξιμος, εἶναι ἡ προσπάθειά του νά τόν κάμει ν' ἀγαπήσει καί προτιμήσει τά πρόσκαιρα παρά τά οὐράνια. Δέ μπορεῖ νά ὑπάρξει καί ν' ἀναπτυχθεῖ ὀρθόδοξη πνευματική ζωή, χωρίς ἐκκλησιασμό (Θεία Λειτουργία) καί Κοινωνία τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Νά προσέξουν ιδιαίτερα οἱ γονεῖς καί οἱ ἐκπαιδευτικοί, τά παιδιά. Κλειστά τά αὐτιά στίς σειρήνες τοῦ κακοῦ καί τοῦ ἀθεϊσμοῦ. Οἱ δαίμονες τοῦ σκοτούς ἐτοιμάζουν τόν Ἀντίχριστο. Ὅπου καί νά 'ναι, ἔρχεται! Ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία συμβολίζεται καί παρομοιάζεται μέ τήν Κιβωτό τοῦ Νῶε. Ἄλλοι σώζονται καί ἄλλοι καταποντίζονται καί πνίγονται.

(Πηγή: "Ὁρθόδοξος Τύπος" ἀρ. φύλ. 1983, 12 Ἰουλίου 2013)